Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 137 774 van 2 februari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 14 december 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 15 oktober 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoeker ter kennis gegeven op 16 november 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 10 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken, D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. LAMM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 december 2010 leggen de verzoeker, die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, en zijn partner K.B. voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.2. Op 8 augustus 2011 dient de verzoeker bij de stad Antwerpen een verzoek in om toelating tot verblijf. Op dezelfde dag neemt de waarnemend burgemeester de beslissing tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag (bijlage 15*ter*).

1.3. Op 19 april 2012 dient de verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in zijn hoedanigheid van partner van een Belg. Hij wordt in het bezit gesteld van een bijlage 19*ter* en er wordt hem gevraagd om binnen de drie maanden de volgende documenten voor te leggen: een bewijs van ziektekostenverzekering en een bewijs van voldoende en regelmatige bestaansmiddelen van de Belg.

Op 29 mei 2012 dient de verzoeker de volgende stukken in:
- zijn paspoort;
- een attest betalingen werkloosheid van de referentiepersoon voor de periode van november 2011 tot maart 2012.

Op 26 juli 2012 wordt de verzoeker opnieuw gevraagd om vóór 26 augustus 2012 een bewijs van ziektekostenverzekering voor te leggen. Vervolgens dient de verzoeker op 7 september 2012 een verklaring van lidmaatschap van zijn mutualiteit in, waaruit blijkt dat hij aangesloten is voor de periode van 1 december 2004 tot 31 december 2012.

Op 15 oktober 2012 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing die aan de verzoeker wordt ter kennis gegeven op 16 november 2012. Deze beslissing luidt als volgt:

"*(…)*
In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 19.04.2012 werd ingediend door:

(…)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:
(…)
3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actiefwerk zoekt.

Gezien de Belgische onderdaan een werkloosheidsuitkering krijgt en niet bewijst dat zij actief op zoek is naar werk, voldoet betrokkene niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.
(…)"

2. Over de bevoegdheid van de Raad

2.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering van de verzoeker, in zoverre hij vordert te worden gemachtigd tot verblijf.

2.2. In het beschikkend gedeelte van het verzoekschrift vordert de verzoeker (onder meer) het volgende:

"*De bestreden beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken te hervormen en aldus verzoeker de machtiging tot verblijf in het Rijk in de zin van artikel 40 ter van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen te verlenen*"

Waar de verzoeker in zijn verzoekschrift de Raad aldus verzoekt om de thans bestreden beslissing te hervormen - met name hem de machtiging tot verblijf in het Rijk in de zin van artikel 40*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) te verlenen -, dient te worden opgemerkt dat de Raad in voorliggend geschil conform artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. Dit houdt in dat de Raad enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, 94).

De Raad is te dezen dan ook niet bevoegd om de bestreden beslissing te hervormen.

Het gevorderde dient bijgevolg in de aangegeven mate te worden afgewezen.

3. Onderzoek van het beroep

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de Vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3.1.1. In het eerste middel van zijn synthesememorie voert de verzoeker een schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Dit middel is als volgt onderbouwd:

"*Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van Mens stelt dat eenieder recht heeft op respect voor zijn prove, familie - en gezinsleven, § 2 van dit artikel stelt:*
"Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De overheid kan zich enkel mengen met de uitoefening van dit recht wanneer dit noodzakelijk zou zijn in het belang van d nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dit is in casu absoluut niet het geval. Verzoeker heeft er de afgelopen twee jaar alles aangedaan om zich, ondanks zijn onzekere situatie, verder te integreren in onze maatschappij.

Verzoeker vormt al bijna 4 jaar officieel een gezin met mevrouw K.B. en haar kinderen.

Wanneer de bestreden beslissing niet zou worden vernietigd, houdt dit in dat verzoeker het land dient te verlaten en zijn gezin dient achter te laten zonder te weten wanneer hij terug samen kan zijn met zijn gezin. De familie-eenheid zal aldus verbroken worden.

Het feit dat verzoeker zijn familie slechts tijdelijk zou moeten verlaten verandert hier niets aan. De afgelopen twee jaar zijn de banden tussen verzoeker en zijn nieuw gezin alleen maar hechter geworden. Het zou dan ook bijzonder onrechtvaardig te zijn om hier na twee jaar, al is het eventueel maar tijdelijk, een einde aan te maken

Wanneer de procedure sneller had verlopen, de nota met opmerkingen van verweerder dateert immers van 27 december 2012, had een scheiding tussen verzoeker en zijn gezin misschien minder impact gehad, maar nu zijn we bijna twee jaar verder !

De bestreden beslissing houdt een schending in van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens."

3.1.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"*1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In casu vraagt de verzoeker een eerste toelating tot verblijf in het Rijk, met name een verblijf van meer dan drie maanden. Wanneer het om een eerste toelating gaat, oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) dat er geen inmenging is en dat geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM en moet er dus niet onderzocht worden of een inmenging noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. De verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij meent dat "*(d)e overheid (…) zich enkel (kan) mengen met de uitoefening van dit recht wanneer dit noodzakelijk zou zijn in het belang van d nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen*".

In het geval van een eerste toelating moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de *'fair balance'*-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Teneinde de omvang te bepalen van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid, van het EVRM voortvloeien, dient vooreerst te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen

hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In casu voert de verzoeker slechts aan dat hij "*het land dient te verlaten en zijn gezin dient achter te laten zonder te weten wanneer hij terug samen kan zijn met zijn gezin*" en dat aldus "*(d)e familie-eenheid zal (…) verbroken worden*". Hij werpt geen enkele hinderpaal op die een gezinsleven in het land van herkomst in de weg zou staan. Bovendien kan met de verwerende partij worden aangenomen dat "*de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven*". De bestreden beslissing heeft enkel tot gevolg dat de verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren nadat hij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in België. De bestreden beslissing sluit niet uit dat de verzoeker een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). De omstandigheid dat "*(d)e afgelopen twee jaar (…) de banden tussen verzoeker en zijn nieuw gezin alleen maar hechter geworden zijn*", doet hieraan geen afbreuk. Hetzelfde geldt voor het betoog dat de procedure sneller had moeten verlopen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.2.1. In het tweede middel van zijn synthesememorie voert de verzoeker een schending aan van artikel 40*ter*, tweede lid, van de Vreemdelingenwet.

Dit middel is als volgt onderbouwd:

"*Artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet stelt in het kader van een gezinshereniging dat de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij / zij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.*

Deze voorwaarden is vervuld wanneer de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14 § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Wachtuitkeringen en overbruggingsuitkeringen kunnen hiervoor in aanmerking worden genomen maar enkel voor de betrokken echtgenote of partner kan bewijzen dat zij actief naar werk zoekt.

Verzoeker bracht reeds stukken bij waaruit blijkt dat zijn echtgenote sinds 29 november 2011 trajectbegeleiding volgde bij het OCMW.

Ondertussen is de echtgenote van verzoeker reeds geruime tijd tewerkgesteld via dienstencheques, momenteel bij de firma Axxicom. (zie stukken 25 en 26)

Gemiddeld heeft de echtegenoten van verzoeker een inkomen van 1.079,41 euro per maand. Hiermee voldoet zij nu dus wel aan de voorwaarden van artikel 40 ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet."

3.2.2. Ingevolge artikel 40*ter*, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, dat op onderhavig geschil van toepassing is, moet de Belgische onderdaan voor wat betreft de in artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, van diezelfde wet bedoelde familieleden aantonen "*dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. (…) Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen: (…) 3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt*."

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van deze bepaling om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging "*(g)ezien de Belgische onderdaan een werkloosheidsuitkering krijgt en niet bewijst dat zij actief op zoek is naar werk*".

De verzoeker voert hiertegen aan dat hij reeds stukken bijbracht "*waaruit blijkt dat zijn echtgenote sinds 29 november 2011 trajectbegeleiding volgde bij het OCMW*". Hij maakt evenwel niet aannemelijk dat hij het betreffende stuk, dat hij als stuk 7 bij zijn verzoekschrift voegt, vóór het nemen van de bestreden beslissing aan de verwerende partij had overgemaakt. Het stuk kan tevens niet worden teruggevonden in het administratief dossier. Bijgevolg kan de verwerende partij worden gevolgd waar zij stelt dat zij met dit stuk geen rekening kon houden.

Hetzelfde moet worden gesteld waar de verzoeker via de bij zijn verzoekschrift bijgevoegde stukken 25 en 26 aantoont dat zijn echtgenote ondertussen "*reeds geruime tijd tewerkgesteld (is) via dienstencheques*". Deze stukken dateren van ruim na het nemen van de bestreden beslissing, zodat de verwerende partij er bij het nemen van die beslissing überhaupt geen rekening mee kon houden.

Een schending van artikel 40*ter*, tweede lid, van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is niet gegrond.

3.3.1. In het derde middel van zijn synthesememorie voert de verzoeker een schending aan van artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet.

Dit middel is als volgt onderbouwd:

"*Artikel 42 § 1, tweede lid van Vreemdelingenweg voorziet dat de minister of zijn gemachtigde een behoefteanalyse moeten uitvoeren wanneer niet voldaan is aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen.*

"Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt enkel dat de Dienst Vreemdelingenzaken heeft getoetst of de partner van verzoeker met haar inkomen voldoet aan de wettelijke norm. Een individuele behoefteanalyse kan nergens worden teruggevonden.

In dit verband kan verwezen worden naar het Chakroun-arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie d.d. 4 maart 2010 waarin het Hof stelt dat de lidstaten bij het onderzoeken van de bestaansmiddelen in het kader van gezinshereniging de concrete situatie van iedere aanvrager moeten beoordelen.
"Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon ster kan verschillen, moet deze bevoegdheid aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. Deze uitlegging vindt steun in artikel 17 van de richtlijn op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld... " (Arrest Chakroun, Hof van Justitie (C-578/08) d.d. 4 maart 2010, Jurispr. 2010 bladzijde I-01839.) (zie stuk 19)

Tevens oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een eerder arrest dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten moest vernietigd worden omdat de materiële motiveringsplicht werd geschonden doordat de bestreden beslissing geen verwijzing bevatte naar artikel 42, § 1 tweede lid van de Vreemdelingenwet:
"De Raad laat voorts gelden dat een aanvraag tot gezinsherening niet automatisch wordt geweigerd indien niet voldaan is aan de in artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet opgenomen voorwaarde betreffende de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Krachtens artikel 42 § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet dient in dergelijk geval te worden onderzocht of de burger van de Unie die vervoegd wordt en zijn familieleden over andere inkomsten beschikken om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Verzoeker kan worden gevolgd in zijn stellen dat hierover niet wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, aangezien nergens uit de

motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris overeenkomstig artikel 42 § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet een behoefteanalyse heeft uitgevoerd.
Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat de materiële motiveringsplicht werd geschonden. De bestreden beslissing bevat geen verwijzing naar artikel 42 $ 1. tweede lid van de vreemdelingenwet noch een motivering inzake de bestaansmiddelen die de referentiepersoon en haar familieleden nodig hebben om in hun eigen behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden." (Arrest van de Raad voor Vreemdelingen betwistingen nr. 78 310 d.d. 29 maart 2012) (zie stuk 20)

Uit de hierboven vermelde rechtspraak blijkt duidelijk dat een loutere verwijzing door verwerende partij naar het al dan niet hebben van voldoende inkomsten in hoofde van de echtgenote van verzoeker niet volstaat voor de beoordeling van de concrete situatie van verzoeker.

Nu in de bestreden beslissing enkel wordt getoetst of het inkomen van de echtgenote van verzoeker aan de norm van de wet voldoet en de individuele omstandigheden niet nader worden beoordeeld, is de bestreden beslissing onvoldoende zorgvuldig gemotiveerd.

Verzoeker wenst ten slotte op te merken dat zijn echtgenote de afgelopen twee jaar, ondanks de onzekere situatie, niet heeft stilgezeten en dat zij nu alles wel voldoende stabiele en regelmatige bestaansmiddelen heeft."

3.3.2. Artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"*Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.*"

Het in deze bepaling genoemde artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet bepaalt duidelijk dat een werkloosheidsuitkering enkel als een bestaansmiddel in aanmerking kan worden genomen voor zover de betrokken partner kan bewijzen dat zij actief werk zoekt. *In casu* wordt in de bestreden beslissing op goede gronden vastgesteld dat "*de Belgische onderdaan een werkloosheidsuitkering krijgt en niet bewijst dat zij actief op zoek is naar werk*". Zulks impliceert de afwezigheid van elk bestaansmiddel zoals gedefinieerd in artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet. Bij gebrek aan bestaansmiddelen in de zin van artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet wordt niet ingezien waarom de verwerende partij zou moeten overgaan tot een behoefteanalyse in de zin van artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. Wanneer deze bestaansmiddelen onbestaande zijn, komt het immers evident voor dat zij ook onvoldoende zijn om te voorkomen dat de verzoeker, als partner van de Belgische onderdaan, op zijn beurt ten laste zou vallen van de openbare overheden (*cf.* RvS 11 juni 2013, nr. 223.807). De verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij aanvoert dat de bestreden beslissing onvoldoende zorgvuldig gemotiveerd is nu erin "*enkel wordt getoetst of het inkomen van (zijn) echtgenote (…) aan de norm van de wet voldoet en de individuele omstandigheden niet nader worden beoordeeld*".

Waar de verzoeker tenslotte nog opmerkt dat zijn partner nu wel voldoende stabiele en regelmatige bestaansmiddelen heeft, betreft dit een element van ná het nemen van de bestreden beslissing, waar de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing dan ook geen rekening mee kon houden.

Een schending van artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet kan dan ook niet worden aangenomen.

Het derde middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

<u>Enig artikel</u>

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
C. VAN DEN WYNGAERT	D. DE BRUYN